

Рух-прес повідомляє

Опозиція попереджає: Верховна Рада небезпечна

Представники 24 партій, громадських організацій і профспілок підписали звернення до Верховної Ради...

ПАПІР ДЛЯ ВАЛЮТИ

Проект створення екологічно чистих технологій виробництва паперу з целюлозно-паперової продукції...

УКРАЇНЦІ В ЮГОСЛАВІЇ

У 1990 р. в житті югославських українців стався визначний подія. 12 травня в місті Новий Сад відбулися установчі збори Союзу русинів і українців Югославії...

КРОТКО ПРО ПОДІЇ

Завтра о 16 годі в Чикаго відзначатиметься друга річниця свята української державності. Святкування проводиться під гаслом «Подія державницької гордості»...

НОВИНИ

ЗУСТРІЧ МІНІСТРІВ ОБОРОНИ. На пресконференції міністрів оборони Туреччини і України підбито підсумки візиту в Україну турецької делегації...

ГОСТІ ЗІ ЛЬВОВА

12 серпня сімферопольське товариство «Прогрес» прийняло багатьох гостей — народну капелу Бандуристів з Львова на чолі з керівником капели Марією Фанякеші...

ПОСПІШАЙТЕ НА ВИСТАВКУ

У Сімферопольському краєзнавчому музеї останні дні триває виставка феодалського художника Володимира Михайловича Кириловича, іменна радгосптехніка за фактом. Близько 50 його робіт, з яких можна тут познакомиться, пов'язані з іменами Грінта та Волошина...

БЕЗ ВЛАСНОГО ДАХУ

опинилася Чернігівська організація Спілки письменників України. Оскільки у літераторів бракувало коштів для сплати оренди за приміщення, їх без усяких докорів совісті партії Криму, прийнявши постанову до 1 вересня 1993 року провести перереєстрацію усіх членів КПСС...

ГАЛЬМО НА ШЛЯХУ ДО ДОБРОБУТУ

Забороною свого часу на теренах України діяльність ліквідованої КПСС, схоже, набирав обертів. Ясна річ, у Донецьку. Звичайно, в Криму, Зокрема, у місті іславському революційним і трудовим традиціям, відбувся згод компартії України, який оголосив про відновлення роботи цієї нервово-коричневої організації і навіть обрав керівників. Мармазаса, а також прийняв рішення про входження української компартії у союз комуністичних партій двох СМТ...

На знімку з консервною цеху — біля званого машини Любова Краснобаєва. За добу тут виготовляють близько 50 тисяч умовних банок консервованих персиків...

Скрутним негараздом не видно кічка. Але ж кудись він нахвості. Саме про те, як Юго захвистити, наша мова з головою агрофірми колгоспу «Нива» Красногвардійського району Жовтом Григоровичем Саєнком.

АГРОФІРМИ ПЕРШІ КРОКИ

За кримськими масштабами, це господарство середнє. В обробітку 6,900 гектарів землі, поряд з різнитим розвинуті й інші галузі. Агрофірма — солідний виробник зерна, овочів, фруктів, тваринницької продукції. Як практично вилучився, це була сировинна база державної монополії переробки промисловості, що дуже спонукало ініціативу виробників, не давало повної матеріальної зацікавленості. І все ж колгосп відрізнявся високою культурою землеробства, а отже солідними провазами, належним ступенем рентабельності, матеріальним та культурним рівнем життя трударів. Та чи ж повністю використовувалися потенціал виробництва?

Юрій ГРИЦІК. «Шлях паремом», 7 серпня 1993 р.

Микола СИНГАЙВСЬКИЙ:

«ОТА, ЩО НА СВІТІ ОДНА...»

Відомий український поет Микола Сингайвський говорить про свою маму — про асік матерів-українок, матерів-співачок... Відчуваю всім серцем, усім єством її лагідну адуку, її тепло і невнервну ласку, її тривогу і невнервність...

Ота, що просто МАТИ. Ота, що просто МАТИ. Ота, що просто МАТИ. Ота, що просто МАТИ. Ота, що просто МАТИ. Ота, що просто МАТИ. Ота, що просто МАТИ. Ота, що просто МАТИ. Ота, що просто МАТИ. Ота, що просто МАТИ.

З чого ж починається вона — це ласкаве і магічне слово: МАМО! Як на мене, то з людського народження, з першовинку: МА-МА. Ота, з початку життя. З отих миттєвостей, коли ми починаємо розуміти, що навколо нас — люди. І найрідніша, наймиліша, наймушріша серед них — мама.

Думаю про матір — то радість, що не кінчається, то уронічна пам'ять, що завжди з нами. Виконаючись вам, дорога нене, я славно найвдаліше на землі — материнство. Матерям завжди сниться, уявляється, бачиться світла доля дітей. На дорогу вони дарують нам вишнізаний румник і хліб-сілець, сіють чорнобривці і чорним та чорноним вишнізаною сорочки. На добро, на життя, на любов.

З ПЕРШОЛЖЕРГЕЛ

ЯК БУЛО НАСПРАВДІ

«Тільки подорожуючи, посправжньому пізнаєш людину. Цей вислів належить Шарлю Жюльєнському (1750—1795), якому чимало довелося покамандувати по різних краях. Замолоду він познайомився з великим просвітителем д'Аламбером і хотів присвятити себе науковій роботі. Але 1779 року, перебуваючи в Парижі, про нього прознав російський мовознавець і бібліограф мистецтва граф Олександр Строщаков, який запропонував Ромову стати виконавцем свого сина Павла. Солідна винагорода переконала північного вояку, і 29-річний науковець поміняв убоге житло на горіщі в одному з паризьких кварталів на помешкання у графського пансіону. У Петербурзі він дуже швидко звичав до академічеської суцільної науки. П. Палаузов, П. Бібіков, М. Палаузов, Ф. Богданович та Григорій Розумовський. Окрім того, за шість років, проведених у Росії, Ромов та його виконавець багато подорожували, побувалиши наприклад, у Керелі, на Біломор'ї, Уралі та в Криму.

Коли ж раніше називалися Кавказовою слободою (від прізвища запорозького полковника Олександра Ковпача). Тут є ретраншемент, який командує бригадою Петров Іванович Борборич; ми у нього зупинилися. Це крихітне містечко стоїть на вузькій ділянці Глибокого, куди завжди торгували судинами. Називає автор також виміри і Далеке Коланьє, тобто Мали і Великі Колани.

По-друге, записи Жюльєра Ромова — це свідчення очевидця, який побував на Кримському півострові незабаром по анексії ханату Російською імперією. Вони помітно відрізняються від тогочасних писем російських авторів, бо в них відтворено картини руйнації в цьому краї і тогочасні оцінки діяльності колонізаторів. Саме це і є чим на найголовнішою причиною того, що російські видання неохоче і рідко посилаються на Ромову працю, бо в ній багато небажаної їм правди. Взяти хоча б такі місця з «Подорожі до Криму 1786 року. Останній приплив подорожничих перед від'їздом на півострів був коло Кам'яного Моста на річці Кельчанці. «На початку, — отує Ромов, — ми зупинилися в одного німця, котрий народився в Тобіаському кантоні і лавно вже оселився в Росії. Він розповідав нам, що російські війська багато дорожніх руйн, які зберігаються від трагії, херсонська і навіть від татар. У старому Херсоні біля Ахтіара ще помітні башта і брама, зруйновані російськими солдатами. Таке ж зруйнування вони проявляли у Стерому Криму, де поховано першого татарського зявоявника Криму, який дав йому своє ім'я. Ця неповага до старожитностей проявляється не тільки щодо пам'яток інших народів — її можна спостерігати і в самій Росії. Ми бачили уламки численних «баш», занесених далеко від курганів, на яких вони стояли; замість них навелено купи кімліни. Тієї пам'ятки цілком відповідало смислово російському народу. До речі, ці мурванці збігаються зі свідченнями очевидця зявоявника Криму англійця Г. Кларка, який у своїй «Подорожній книжці» згадує, чиявлявши приклад бачивства у Херсонесі, Бахчисар'ї, Керчі й інших містах, зробив теке узагальнення: «Колі б грецький архієпископ понав під панування Росії, не залишився би

там пам'ятки античної Греції, Зникали б Афіни, і російські нападники не залишили б і коринці, який би вказував, де було це місто». До атрат культурних здобутків на зявоявномому півострові Ж. Ромов повертається постійно. В Карсубазарі один російський написав татарською мовою, обіцяючи Ромову подарувати приміряк, коли буде зроблено переклад. Але, на думку французів, ні ця історія, і все загалом, що може стати плодом ученості мурфі-ефенді, не задовільні втрачені, заповідні. Мійкі спалили місто Бахчисар'ї, де в хана було численна зібрання рукописів та друкованих книжок, писаних татарською й іншими східними мовами.

Повідаючи на батьківщині, Жюльєр Ромов потрапив у вир революційних подій, беззаперечно ставши на бік якобінців. Він був депутатом Законодавчих зборів і членом Конвенту, а водночас і активним розробником запровадження у той час у Франції нового календаря. Разом із солдатами він голосував за страту короля Людовика XVI. 1795 року терористичні засудили Жюльєра Ромова до смертної кари, причому до списку проречень його підписав судді назвали першим. Виявляючи після закінчення вироку депутатські повноваження і гомандії для передачі рідних, останні монетарі підверто рудили із судової залі. На скідах вони раптомо похитоплювали приковані ножики і зважали собі тяжкі поранення. Викликаючи лікарів констатували кончину Ромова та кількох його товаришів.

«Одного разу, коли штурм утримував «Судеда» у Феодосії, стався випадок, який ще більше розпалив неприязнь між матросами і Антоном. Трапився це п'ятнадцятого грудня. Дата запам'яталася всім, бо в цей день команда тепловоду зібралася відсвяткувати день народження єдиного на судні жинки — кока Оксани. Й хоч майже всі матроси були зайняті приємними приготуваннями до дружньої

«Подорож до Криму 1786 року» французького автора є дуже цінним історичним джерелом. По-перше, в цих дорожніх нотатках дано короткі описи деяких населених пунктів тодішньої Північної Таврії, наприклад: «Ця назва (Таврія) приналежить до цілком себе виправдані тут справді нікого і нічого нема, крім кількох остяків, які несуть сторожову службу і поводити пункти собі як барлоги. Або: «З Голої Пристані на рушили сухопутно до Збур'я-

Одного разу, коли штурм утримував «Судеда» у Феодосії, стався випадок, який ще більше розпалив неприязнь між матросами і Антоном. Трапився це п'ятнадцятого грудня. Дата запам'яталася всім, бо в цей день команда тепловоду зібралася відсвяткувати день народження єдиного на судні жинки — кока Оксани. Й хоч майже всі матроси були зайняті приємними приготуваннями до дружньої

МОВА МУЗИКИ ВІК УКРАЇНУ ЛЮБИ! Музика Віталія ЛАЗАРЕНКА. Слова Данила КОНОНЕНКА. Сонце голубить каліну, Вітер колише дуби. Сину мій, рідна дитино, Вік України люби!

Музика Віталія ЛАЗАРЕНКА. Слова Данила КОНОНЕНКА. Сонце голубить каліну, Вітер колише дуби. Сину мій, рідна дитино, Вік України люби!

Радист сухопутною «Судеда» саме щось швидко записував до журналу, коли двері радіорубки прочинилися й на порозі став капітан судна. — Передайте в порт: у Ялті — штурм десяті балів. Портальні крани не працюють. Почали авантажени цементу власними силами. До роботи залучили всю команду. Допомогайте портові робітникам. — Не знаю. Зворотної адреси немає, відповіла штурман. — Стоїть лише ялтинський штурманський. — Ой, щось у Кандиби не так, — позитав головоу радист. — Щось він прохає. За годину всі зібратися в

«Штурм 10 балів» Оповідання ВАЛЕРІЙ ТАРАСОВ

Кандибу за святковим столом, не було лише Кандиби. Кілька матросів пішли за ним у каюту. Він сидів біля люка, а поруч сидів порожній поглядом дивився за круглі віконце. Побачивши матросів, швидко став до кишені отого сьогоднішнього листа. — Чого прийшли? — спитав недовіряючись. — Це ти нам повинен сказати, чому до цього часу не з'явився до столу! — Не пійду я, хлопці... не до того мені зараз... — Та що сталося? І взагалі, що з тобою коїться? — наполягали товариші. — Розкажи... Мої, чим допоможемо? Може, легше стане! — Ет, — мехуру рукою Антоном. — Ідуть собі, хлопці... Подорожте Оксану від мого імені.

Через хвилину до каюти забігла Оксана. — Антончику, дорогий, без тебе я не можу почати. Зараз же ходім, — весело заторохотіла Дівчина. — Вибач, але я не піду... Вітаю тебе з днем народження, бажаю всього найкращого. — Спачибі, Антоне, спачибі. Тільки без тебе я з каюти не вийду. — Послухай, Оксано, ти можеш залишити мене в спокої? — роздратовано мовив Кандиба й по складах показав. — Нікуди я не піду. Тобі ясн?

— Такого я від тебе не чекала... на очі дівчині набігли слези. Вона прожогом кинулася з каюти. Кандиба такій прийшов у кубрик. Тільки до столу не сів, а твердим рішучим головом звернувся до капітана: — Товаришу капітан, мені терміново потрібна в Ялту. Прошу відпустити на берег до ранку. Капітан з хвилину помовчав. — Відпустити з каюти, але чим дістанешся в Ялту? Вісімнадцята година, автобус уже відійшов. — Дістанусь. На таксі, на попутній... Дістанусь!

— Гарзд, до ранку ти вільний. — от і тобі буде пера, — весело дивився хтось із хлопців. — Дев'ять швидко швартується й береться на буксир. Проти тебе жодна дічка кривая, як ця. Дівчина почула їхню розмову й обернулася. Вона токи справді була вродливою: короткі волосся, трохи криватий ніс, повні губи, а головно — очі: великі, сині, вони, мов два озера. І хоча дівчина усмінулася у відповідь на веселу балаку моряків, очі не зміялися — виплескували сміток. — То як, пристає на нашу пропозицію? — гукнув Антон. Дівчина заперечливо хитнула головою. — Е-е, так не годиться! Я

здеська, людина нелогана Але в кохання свої виміри, свої повороти. Жаль хлопців. — То що робити з телеграфом? — перелетав радист. — Мої, після роботи вручати! А то дай зараз — він і роботу кине. — Ви що, перший рік на зв'язку працюєте? — суворо залитав капітан. Йому не подобалася якась зловісна радість. — Віддайте телеграму негайно! — Ест, — ображено мовив радист. — На превеликий подив радиста, в потім і капітана теле-

«Штурм 10 балів» Оповідання ВАЛЕРІЙ ТАРАСОВ

Кандибу, — звідти не видно. — Гарзд, нічого страшного не сталося. Ідуть собі танцювати. Та й за мене там потанцюйте. Антон мовчки кинув головою, зробив крок від дівчини, та потім зупинився й рішуче сказав: — А знете що, а завтра прийду до вас у гості. — І розумієте. Дуже вже смілива пропозиція. — Звичайно, з вашого дозволу... — Справді! — Очі дівчини притмували сміток, а ватавсь зближували радісний-радісний вогник. — Справді лий-де! — Прийду, — твердо відповіла Кандиба. — Обій чий порі. Наступного дня він дозго розмірковував: ти чи не йти? Може, краще не йти. Дівчина, мабуть, збула про вчорашню зустріч. А якщо жоді! Як застелився радісний вогник в її очах, коли побачила прийти. Нечасто, мабуть, у неї бувають такі щасливі хвилини. І він пішов. І наступного ввечора теж, і наступного... Валентина познайомила його зі своїм лікарем — приземкуватим жинкою з добрим зморинням обличчям. Катерину Архипівну провадивши Антон до санаторського варту, розповіла йому, що Валентина працювала раніше будівельницею, була однією з кращих робітниць у своєму тресті. Але стався нещасний випадок: пошкодила нери і тепер не може ходити. Майже рік Катерина Архипівна біється з її хворобами, та лікування просуває досить надто повільно.

— Хоча, — сказала Катерина Архипівна, — після того, як ви, Антоне, почали навідуватися в гості, я помічаю, що і в день їхнього знайомства... — Це вона! — гукнув Антон і помічав по личку зустрічати люду жинка. — Здрастуйте, Валю, Здрастуйте, Катериню Архипівну. — Доброго дня, Антоне — відповіла Катерина Архипівна. А Валентина щасливо усмінулася.

— Я вже ходжу, Антоне. Бачи, як я ходім! Скоро повернуся на будівельний майданчик... Кандиба взяв Валентину й Катерину Архипівну під руку. — Ходімо на «Судеда», позаймаю вас з моїми товаришами. Матроси лише тепер зозурили, що жинки йшли так повільно не від того, що був штурмовий вітер. Зрозуміли вони й зміст загадкової телеграми, про яку розповів радист. — Так.

— Треба подумати, Катериню Архипівну... До знайомства з Валентиною перед Антоном Кандиба не стояло жодних авльмих проблем, крім одної: як вра-

«Штурм 10 балів» Оповідання ВАЛЕРІЙ ТАРАСОВ

НА ТОМУ БЕРЕЗІ Нещодавно довелося побувати у справі на Кубані. Повернувшись звідти з особливими враженнями, яким хоч поділитися з читачами. Багато вже говорено про так звані «прозорі» кордони. І ось наш автомобіль зупиняється на порозі Керченської переправи. Уважно перевіряють документи, цікавляться, куди ми їдемо і з якою метою, просять відкрити багажник. Хоча ми нічого й не веземо забороногого, але вся ця процедура не з приємних. Нарешті отримуємо дозвіл їхати далі. І ось ми на Кубані. Дуже приємно бачити добре доглянуті лани; виноградники відчувати, що тут жинуть працюючі люда в основному нащадки селянських заповідів. Тут і там чується своєрідна мова з використанням багатьох українських слів. Але вони переспівані російськими словами. У магазинах товари і продуктів обмаль. Хліб коштує дорожче, ніж у Криму, — 80 — 70 рублів за буханеця. А це, перераховуючи на наш грош, — 300—350 руб. Зате багато бензину. Комерційні заправки пропонують його всього по 100—110 рублів за літр. Але ж де візьмеш рублі! Обмін валютних пунктів ні на Кримському, ні на кубанському березі немає. От вам і цивілізація! Назад вертаємо рано-вранці. Знову пункт ДАІ, тепер уже на кубанській землі. Синий міліціонер перед нами перевіряє машину-рефрижератор. Просить відкрити кузов. Водій відкривав. Видно гори порожніх ящиків. Міліціонер просить закрити кузов. Ось і все певно. Ми посміхалися в такому авто можна зловати не тільки бочку бензину [дозволено ввозити не більше 20 літрів], а й цілу зентну формальний. Словом, контроль формальний. Однак, вже на території порту «Кавказ» нас чекає ще одна перевірка. Представник митниці просить відкрити багажник, цікавиться, де взяли помідори, «та вкрали», — відповідало. Заморожений службою чоловік в уніформі сміється, пропуская нас далі. Ось такі «прозорі» кордони існують між Україною і Росією. Безперечно одне — і в Криму, і на Кубані жинуть люду, які хочуть жити в мирі та згоді. Політичні ігрища їм чужі. Володимир ЧИКАЛЕНКО. м. Сімферополь.

ТВОРЧИСТЬ НАШИХ ЧИТАЧІВ УКРАЇНО МОЯ Україно моя, чорнобрива, Ти — мереживо синих калок. Твоя ясна мова знайома і росяво умитий бузок. Твоє серденько мова сопліки, Душа твоє, каліни краса. Твоє усмішка зріна яскрава, Твої слюзи — ранкова роса. Я люблю твої карі виченки, Що досліпани вишнями в світ Із садків поглядають замрівно з кучерявця, смарагдових віт. Я люблю тебе, світлу мов сонце, Як до рички — знайому стожку. Україно моя, чорнобрива — Вічно дивная казка-мережка. Олеся ЛЮБАВЕНКО. м. Керч.

Ці симпатичні діточки — Ганна Довганок, Саліма Абдуракманова, Ольга Дудник — артистки народної самодіальної капели бандуристів імені Степана Руданського Ялтінського педучилища.

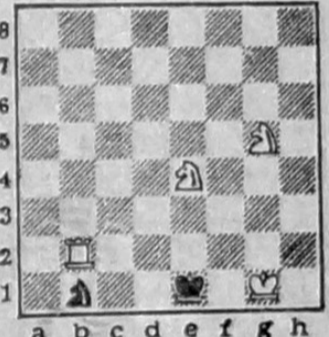

Фото Миколи ОРЛОВА.

ДО УВАГИ ПРОСВІТАН
Вскримське товариство «Просвіта» проводить у вівторок, 24 серпня, в гарнізонному Будинку офіцерів (вул. Пушкіна, 8) СВЯТКОВЕ ЗІБРАННЯ з нагоди відзначення другої річниці незалежності України.

ВІПУСК 28-й
З-поміж наших майстрів слова минулого століття найсильніше грав у шахи М. П. Старичківський (1840—1904).

На діаграмі — триходяка французького поета Альфреда де Мюссе (1819—1857). Датують її 1845 роком.

Advertisement for 'OMETA fund' featuring the text: 'ЧИ Є ЩОСЬ СТАБІЛЬНЕ В МІНЛИВОМУ СВІТІ? Це акції найбільшого в Україні Національного інвестиційного фонду...' and 'ВІЗЬМІТЬ У XXI СТОЛІТТЯ НАЙБІЛЬШ НАДІЙНЕ РІЧНИЙ ПРИБУТОК 150%'.

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ
Лесі України відбувся в пансіонаті «Кримське примор'я». Слово про життя і творчість співаки досвітніх воєни, 80 років з дня смерті якої нещодавно минуло, виголосила землячка славетної Лесі поета з Волинського краю Євгенія Лещук.

ОЛЕКСІЙ КАРЛОВИЧ МАЛІН
На 81-му році життя після помер відомий кримський письменник, сатирик-гуморист Олексій Карлович Малін.

Після демобілізації з армії О. Малін повністю загглиблюється в літературні справи: пише сатиру і гумор, працює в Кримській організації Спілки письменників України.

О. Малін перекладає багато творів сатириків з української, білоруської, грузинської, болгарської та інших літератур. У свою чергу твори О. Маліна перекладалися різними мовами, зокрема й українською.

ПОНЕДІЛОК 23 СЕРПНЯ
8.00 — УТН.
8.10 — Ритмічна гімнастика.
8.30 — Квіти України.

ВІВТОРОК 24 СЕРПНЯ
День незалежності України
8.00 — УТН.
8.10 — Мультфільми про козаків.

СЕРЕДА 25 СЕРПНЯ
7.00 — З 7 до 8.
8.00 — «Салцедо».
8.50 — Фільм «Повернення Батерфляя».

ЧЕТВЕР 26 СЕРПНЯ
7.00 — З 7 до 8.
8.00 — Часті.
8.50 — Фільм «Обергя».

П'ЯТНИЦЯ 27 СЕРПНЯ
7.00 — З 7 до 8.
8.00 — Концерт.
8.40 — Док. фільм.

СУБОТА 28 СЕРПНЯ
8.00 — УТН.
8.10 — Ритмічна гімнастика.
8.30 — Концерт.

НЕДІЛЯ 29 СЕРПНЯ
8.00 — УТН.
8.10 — Ритмічна гімнастика.
8.30 — Недільного ранку.

15.10 — Співак А. Солов'яченко.
16.10 — Канал «Д».
17.10 — «Глізодо».
17.25 — Бенедикт П. Зіброве.

13.55 — Фольклорна програма.
14.50 — Наше народження.
15.00 — УТН.

18.20 — ТНК.
18.40 — Добридень, діти.
19.00 — УТН.

17.10 — Камерна музика.
17.30 — Док. фільм.
18.20 — ТНК.

13.50 — Мультфільм «Як козаків сіла купували».
14.00 — Еніки-беніки.

15.55 — На варті.
16.40 — Залишається собою.
17.15 — Авторська пісня.

15.10 — Мульти-пульти.
9.55 — Ретро-шагвер.
11.10 — «Санта-Барбара».